

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/48/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013201237
Dátum vydania rozhodnutia:	17.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7013201237.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu Ing. C. F., bytom L. XX, L., zastúpeného advokátom JUDr. JUDr. Vincentom Lechmanom, Popradská 80, Košice proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/42375-355628/2013/5306 zo dňa 29.07.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04.12.2013, č. k. 7S/200/2013-53, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4. decembra 2013, č. k. 7S/200/2013-53, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 04.12.2013, č. k. 7S/200/2013-53 zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/42375-355628/2013/5306 zo dňa 29.07.2013, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Mesta Košice č. B/2013/193226/B/2013/00171239/24 zo dňa 22.03.2013, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi daň z nehnuteľností na rok 2013 v sume 33 501,24 € podľa § 99e zákona č. 582/2004 Z. z. miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o miestnych daniach“) a v zmysle Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 132 o miestnych daniach.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd tak rozhodol po posúdení, že aj keď sa v

ustanovení § 12 ods. 2 schválenej novely (zák. č. 460/2011 Z. z.) zákona o miestnych daniach doterajší 40-násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb znižuje na 10-násobok, súčasne sa v prechodnom ustanovení § 104f ods. 3 uvedeného zákona zmierňuje aj dopad novely zákona na rozpočty miest a obcí tak, že ak násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb bude podľa platného Všeobecne záväzného nariadenia pre rok 2012 väčší ako 10 a správca daní na zdaňovacie obdobie po účinnosti novely citovaného zákona pristúpi k úprave týchto sadzieb dane zo stavieb, tak existujúci násobok bude postupne v nasledujúcich zdaňovacích obdobiach pri každej zmene dane znižovať. Účelom takto zavedenej novely, a teda rovnakého rozdielu medzi najvyššou a najnižšou sadzbou dane bolo odstránenie nerovnomerného zaťaženia daňovníkov daňou zo stavieb a daňou z bytov. Ak by správca dane rozdiel medzi najnižšou a najvyššou sadzbou dane neznižoval, ale naopak zvyšoval v porovnaní s predchádzajúcim zdaňovacím obdobím, platila by v tomto zdaňovacom období ročná sadzba dane zo stavieb a dane z bytov ustanovená zákonom (§ 12 ods. 1 zákona o miestnych daniach). Ďalej sa v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu uvádza, že nemožno opomenúť ani skutočnosť, že zámerom prechodného ustanovenia § 104f ods. 3 uvedeného zákona bolo vytvoriť pre mestá a obce určitý priestor na znižovanie násobku medzi najnižšou a najvyššou sadzbou dane zo stavieb a bytov, snažiaci sa zabrániť negatívnym vplyvom na príjmy obce a ich fungovanie. Z obsahu spisov vyplýva, že správca dane v roku 2013 znížil rozdiel medzi najvyššou a najnižšou sadzbou dane z 35,2 násobku na 27,5 násobok; z toho je zrejmé, že správca dane nepostupoval v rozpore so zákonom, keď si zvolil formu postupného znižovania rozdielu medzi najnižšou a najvyššou sadzbou dane, pričom dodržal ustanovenie § 104f ods. 3 zákona o miestnych daniach, keďže skutočne znížil tento násobok dane. Spôsoby, ktorými správcovia dane pristúpia k úpravám príslušných sadzieb novela (zákon č. 460/2011 Z. z.) neriešila. Nakoľko v priebehu jej účinnosti došlo k podaniu viacerých protestov prokurátora proti všeobecne záväzným nariadeniam o miestnych daniach a miestnom poplatku vo viacerých mestách a obciach Slovenskej republiky, schválila Národná rada Slovenskej republiky zmenu a doplnenie zákona o miestnych daniach tak, že zákonom č. 347/2013 Z. z. sa zákon o miestnych daniach v prechodných ustanoveniach doplnil s účinnosťou od 01.12.2013 o § 104g. Podľa novelizovaného § 104g ods. 4 zákona o miestnych daniach ak je najvyššia sadzba dane zo stavieb ustanovená správcom dane na zdaňovacie obdobie roku 2013 väčšia ako 10-násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb, správca dane zosúladí tento násobok s § 12 ods. 2 najneskôr pri určení sadzieb dane zo stavieb na zdaňovacie obdobie roku 2024, pričom násobok ustanovený správcom dane na príslušné zdaňovacie obdobie nesmie byť vyšší ako násobok ustanovený správcom dane na zdaňovacie obdobie predchádzajúce tomuto zdaňovacím obdobím. Ustanovenie § 104f ods. 3 sa neuplatňuje. Nakoľko citovaná novela odstránila rozpory týkajúce sa výkladu ustanovenia § 104f ods. 3 zákona o miestnych daniach a presne stanovila časové obdobie, do ktorého je potrebné zosúladiť sadzbu dane zo stavieb ustanovenú správcom dane s § 12 ods. 2 zákona o miestnych daniach v prípade, ak je najvyššia sadzba dane za zdaňovacie obdobie roku 2013 väčšia ako 10 násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb, krajský súd považoval žalobné námietky týkajúce sa nesprávnej interpretácie zákona o miestnych daniach a najmä neurčitosti výkladu ustanovenia § 104f ods. 3 uvedeného zákona za irelevantné. Z uvedených dôvodov posúdil rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane ako súladné so zákonom. Náhradu trov konania neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 250ja ods. 3 OSP zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní došlo k vadám; krajský súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Rozsudok krajského súdu považoval za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nepresvedčivosť, čo je v rozpore s § 157 ods. 2 OSP. Zopakoval tvrdenia žaloby. Uviedol, že krajský súd prevzal argumentáciu žalovaného o postupnom znižovaní násobkov sadzieb daní až na zákonom stanovený 10-násobok; tento záver bližšie neodôvodnil. Nesúhlasil s rozširujúcim výkladom žalovaného a krajského súdu, ktorý je podľa jeho názoru rozširujúci, nie je v súlade s § 12 ods. 2 zákona o miestnych daniach a odporuje aj všeobecným výkladovým pravidlám uplatňovaným v teórii práva. Tvrdil, že z prechodného ustanovenia § 104f ods. 3 zákona o miestnych daniach nemožno vyvodiť, že správca dane môže tento rozdiel znižovať postupne. Zámer vyjadril zákonodarca len v dôvodovej správe k novele (zák. č. 460/2011 Z.

z.) zákona o miestnych daniach, ale nepremietlo sa to v jasnej a zrozumiteľnej rovine do znenia právnej normy. Podľa názoru žalobcu dôvodová správa nemôže mať v tomto prípade interpretačný charakter, pretože je vo vzájomnom a hlbokom rozpore s prijatou právnou úpravou. Žalobca ďalej mal za to, že je neúnosné argumentovať novoprijatou novelou zákona o miestnych daniach, teda zákonom č. 347/2013 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť až od 01.12.2013, teda v čase, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného a správca dane boli vydané na základe inej už účinnej právnej normy a boli právoplatné.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že námietky uplatnené žalobcom v odvolaní sú zhodné so žalobnými dôvodmi a preto sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného stanoviska k žalobe č. 1100303/1/73312-534703/2013 zo dňa 14.11.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov krajského súdu, vyslovených v rozsudku, ktorým došlo k zamietnutiu žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/42375-355628/2013/5306 zo dňa 29.07.2013, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie Mesta Košice č. B/2013/193226/B/2013/00171239/24 zo dňa 22.03.2013, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi daň z nehnuteľností na rok 2013 v sume 33 501,24 € podľa § 99e zákona o miestnych daniach a v zmysle Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Košice č. 132 o miestnych daniach.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom sa najvyšší súd plne stotožnil s dôvodmi rozsudku krajského súdu. Ani podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný a správca dane nepochybili pri výpočte dane za zdaňovacie obdobie 2013, keď pri výpočte dane bol aplikovaný § 12 ods. 2 v spojení s § 104f ods. 3 zákona o miestnych daniach a VZN č. 132.

V súvislosti s tvrdením žalobcu, že z prechodného ustanovenia § 104f ods. 3 zákona o miestnych daniach nemožno vyvodiť, že správca dane môže tento rozdiel znižovať postupne, najvyšší súd poukazuje na znenie uvedeného ustanovenia (§ 104f ods. 3: Ak je najvyššia sadzba dane zo stavieb väčšia ako 10-násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb ustanovenej správcom dane podľa predpisov účinných do 30.11.2012, správca dane pri každej ďalšej zmene sadzby dane v nasledujúcich zdaňovacích obdobiach zníži tento násobok; ak správca dane tento násobok nezníži, uplatní sa sadzba dane zo stavieb ustanovená v § 12 ods. 1.), z ktorého vyplýva, že zákonodarca už v tejto novele (zák. č. 460/2011 Z. z.) zákona o miestnych daniach jasne vyslovil, že má ísť o postupné znižovanie násobku vo viacerých zdaňovacích obdobiach. Ďalšia novela zákona o miestnych daniach (zák. č. 347/2013 Z. z.) už len ohraničila postupné znižovanie násobku rokom 2024 (§ 104g ods. 3: Ak je najvyššia sadzba dane zo stavieb ustanovená správcom dane na zdaňovacie obdobie roku 2013 väčšia ako 10-násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb, správca dane zosúladí tento násobok s § 12 ods. 2 najneskôr pri určení sadzieb dane zo stavieb na zdaňovacie obdobie roku 2024, pričom násobok ustanovený správcom dane na príslušné zdaňovacie obdobie nesmie byť vyšší ako násobok ustanovený správcom dane na zdaňovacie obdobie predchádzajúce tomuto zdaňovaciemu obdobiu. Ustanovenie § 104f ods. 3 sa neuplatňuje.). Znenie uvedenej zákonnej úpravy je jasné a zrozumiteľné a jej výklad správnymi orgánmi a krajským súdom nebol extenzívny, ale jednoducho gramatický.

Z uvedeného vyplýva, že v odvolacom konaní nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že krajský súd prevzal argumentáciu žalovaného o postupnom znižovaní násobkov sadzieb daní až na zákonom stanovený 10-násobok a záver bližšie neodôvodnil; že z prechodného ustanovenia § 104f ods. 3 zákona o miestnych daniach nemožno vyvodiť, že správca dane môže tento rozdiel znižovať postupne a že

takýto zámer vyjadril zákonodarca len v dôvodovej správe k novele (zák. č. 460/2011 Z. z.) zákona o miestnych daniach, ale nepremietlo sa to v jasnej a zrozumiteľnej rovine do znenia právnej normy.

Zámer zákonodarcu o postupnom znižovaní násobkov sadzieb daní vyplýva jasne a zrozumiteľne zo znenia prechodného ustanovenia § 104f ods. 3 zákona tak, ako sa to uvádza vyššie.

K ďalším námietkam odvolania že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nepresvedčivosť najvyšší súd uvádza, že k základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces síce patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je však nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.